

dospěl k závěru, že povinnost, dítě vyživovati, přešla na žalobkyni, jež není oprávněna žádati za to náhradu na žalovaném.

Čís. 1180.

Ku založení sudiště dle § 67 j. n. stačí povšechně neznámost pobytu. Zavést po něm pátrání netřeba.

(Rozh. ze dne 20. září 1921, R I 1122/21.)

Žalovaný odstěhoval se 6. května 1921 z Kraslic, aby si v krajině kadaňské nebo žatecké hledal práci a by se usadil v místě pracovním, což se stalo dne 15. května v obci K. v obvodu okresu Žateckého. Proti žalobě, zadané u okresního soudu v Kraslicích dne 12. května 1921 vznesl žalovaný námitku místní nepříslušnosti, jíž soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, ježto v době podání žaloby žalovaný již v Kraslicích nebydlel, nýbrž jinam se odebral, by se tam usadil, pročez není tu ani obecného sudiště ani sudiště dle §§ 68 a 97 j. n. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Důvody: S názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Jest sice pravda, že obecné sudiště dle § 66 j. n. musí tu býti v době podání žaloby a že tu podmínky jeho splněny nebyly. Leč § 66 j. n. jest doplněn §em 67 j. n. Žalovaný bydlel dříve v Kraslicích. Teprve několik dní před podáním žaloby je opustil, aniž by jeho pobyt mohl býti vypátrán; teprve po 3 nedělích byla mu žaloba doručena. Dlužno tu proto použiti § 67 j. n., jenž zachovává dosavadní bydliště nebo pobyt, až si žalovaný zvolí nové bydliště neb pobyt, v kterémžto směru jest zjištěno, že se usídlil v K. teprve dne 15. května 1921.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žaloba byla podána dne 12. května 1921 a tato doba je rozhodnou pro místní příslušnost soudu v tomto případě. V den ten neměl žalovaný ani v tuzemsku ani v cizině žádného bydliště, jeho prozatimní pobyt pak byl neznám. Jsou zde tedy podmínky místní příslušnosti dle § 67 j. n. Pobyt žalovaného byl neznám nejen žalobkyni, nýbrž v obci vůbec, zejména i poštovnímu úřadu, jak patrně z jeho sdělení na zpátečním lístku doručném, že dle výpovědi majitele hotelu Imperial žalovaný odcestoval do jednoho místa v blízkosti Žatce, že však bližší je neznámé. Dle toho nevěděl v čase žaloby o pobytu žalovaného ani majitel hotelu, u něhož bydlel. Takováto povšechná neznámost pobytu zajisté stačí ve smyslu § 67 j. n. a není žalobce zajisté povinen dále a déle pátrati po pobytu žalovaného, zvláště když hrozí nebezpečí, jak v tomto případě důvodně se domníval, že se žalovaný odstěhuje do cizozemsku, odkud přišel. Že by byl žalovaný svůj pobyt nebo nové bydliště místním úřadům svého dosavadního bydliště oznámil, ani netvrdí a bylo by proto bývalo pátrání v tom směru zbytečným.

Čís. 1181.

Faktura zaslaná komitentem komisionáři není obchodní fakturou ve smyslu § 88, odstavec druhý, j. n.

(Rozh. ze dne 20. září 1921, R I 1159/21.)

Žaluje z poměru komisionářského opřel komitent žalobu co do místní příslušnosti o fakturu, již byl ohledně komisionářského obchodu komisionáři zaslal. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislusnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku nepřislusnosti. **Důvody:** Nelze přisvědčiti názoru prvního soudu, že t. zv. faktury komisionářské nebo-li konsignační nespádají pod pojem faktury ve smyslu § 88 odstavec druhý j. n. Náзор prvního soudu souhlasně s Neumannem: Komentář k c. ř. s. a s rozhodnutím býv. nejv. soudu ze dne 19. září 1907, čís. 12.136 vychází z toho, že fakturami komisionářskými nebo-li konsignačními se nevyjadřuje peněžitý obnos, týkající se příjemce faktury. Nehledě k tomu, že takovou náležitost faktury nelze nezbytně vyvoditi ani z účelu předpisu § 88 j. n. ani z jeho doslovu, nelze na ní trvati zajisté tehdy, obsahuje-li faktura, zaslaná komisionáři, stanovení ceny pro zboží a tvoří-li takto dle čl. 361 poslední věta, 363, 364 a 372 obch. zák. základnu pro zúčtování pokud se týče pro výpočet dlužného plnění komisionářova. Nelze proto všeobecně tvrditi, že komisionářské faktury nevyjadřují dluhu příjemce faktury a bylo by pak rozeznávati alespoň mezi takovými komisionářskými fakturami, jež označují ceny zboží, a takovými, jež pouze zboží seznamávají, neudávající jeho cen. Kdyby bylo úmyslem § 88 j. n., obmeziti se pouze na faktury z dodávek, byl by to zákonodárce zřejmě vyjádřil, leč všeobecné znění zákona mluví pro názor, že zákonodárce nechtěl tento důvod příslušnosti obmezovati pouze na dodávkové faktury z kupních smluv, nýbrž chtěl jej rozšířiti na všechny faktury, jež byly vystaveny, jako jest tomu zde, o zboží a v nichž jde o obrát statků právním jednáním.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Obě nižší stolice vycházejí ze zjištění, že mezi stranami šlo o obchod komisionářský a že faktura žalobcem žalovanému zaslaná týkala se obchodu komisionářského. Pak ale nejde o fakturu obchodní ve smyslu § 88 odstavec druhý j. n., totiž obchodní účet vystavený dodavatelem na zboží, jež kupiteli dodává, nýbrž o pouhé písemné oznámení komitenta komisionáři o provedení obchodu uzavřeného jménem komisionářovým na účet komitentův.

Čís. 1182.

Soudní odhad dle § 18 řádu o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí jest předsevzítí dle řádu o odhadu nemovitostí ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák.

(Rozh. ze dne 20. září 1921, R I 1160,21.)

Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a soudní odhad provedený k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí a nařídil prvnímu soudu, by přibíra jiného znalce, znovu odhad provedl a uvedl mimo jiné v důvodech: Dle § 272 nesp. říz. má při odhadu v řízení nesporném ohledně způsobu provedení použito býti předpisů civilního řádu soudního a řádu dražebního. V § 362 c. ř. s. jest pak stanoveno, že znalci mají posudek řádně odůvodniti, a učinili-li tak a posudek s úplnou jasností,